

17. Korrika. Euskalakarion kohesio-urtea

Korrikaren 17. edizioa 2011ko apirilaren 7an hasi zen Trebiñun, eta, 2.507 km egin eta gero, apirilaren 17an amaitu zen Donostian, “Maitatu, ikasi, ari... Euskalakari” lelopean. Lekuko barruko mezuari dagokionez, Ilaski Serranok eta Kike Amonarrizek, ETB1eko Mihiluze saioko aurkezleek, irakurri zuten, Donostiako Bulebarrean bildu zen jendetzaren aurrean.

Omendua Euskaltzaindia izan zen; horrela, euskararen alde egindako lan eskerga omendu nahi izan zuten, eta, besteak beste, balio izan zuen gogoratzeko nondik datozen Helduen Euskalduntze Alfabetatzea, oro har, eta, berariaz, AEK, Korrika antolatzen duen erakundea bera. Ezin zaigu ahaztu horiek guztiak Euskaltzaindiaren babesean sortu zirela, hain zuzen ere.

Musika-arlorra joz gero, Gose taldearen “Euskalakari” kantarekin korrikalariak bizi-bizi egin zuten korri. Korrika Kulturalaren eskutik, bestalde, bi lehiaketa berri ezagutu genituen: *Euskalaklip* eta *Euskalaketa*. Izen bereziak ez dira falta, ez!

AEKren koordinatzaile nagusi Mertxe Mugikak azaldu zuen Korrika hori “zoragarria” izan zela. Horrez gain, Edurne Brouard Korrika arduradunaren arabera, edizio horixe izan zen ordura arteko jendetsuena; haren esanetan, pausoz pauso eta gelditu barik jendea atxikimendu handiagoa hartzen ari zitzaion Korrikari. AEKn, ordea, ez zekiten zer-nolako jende-uholdea etorriko zen Korrikara hurrengo edizioetan; izan ere, Korrika 17tik aurrera, euskalakarion gero eta kopuru handiagoa animatuko zen lasterketara gerturatzen.

Hemen gabiltza “euskalakari” gora eta “euskalakari” behera, baina zer esan nahi du hitz horrek? Euskalakariak euskaraz bizi nahi dugun guztiok gara; Euskalakariak dira sarean euskaraz ibiltzen garen guztiok; “merkealdia” kartela jartzen duen saltzailea ere bada; baita euskaraz hitz egitea kostatu arren, berari euskaraz mintzatzeko eskatzen duena ere. Azken finean, “Euskalakariak” euskara maitatu, ikasi eta erabiltzen duten pertsonak dira.

17. Korrika kohesioaren Korrika gisara bataiatu zuten; zergatik? Bada, hainbat euskalarik, jatorri eta pentsaera ezberdinak izanik ere, bat egin zutelako Korrikarekin. Brouarden arabera, argi zegoen asko garela euskaraz bizi nahi dugunok; Korrika hamar egunez posible izan da, euskarak batu egiten gaituelako.

Horrela bada, Brouardek galdera bat egin izen eragile guztiei: “Zergatik ez da jorratzen bide bera beste arlo askotan?”. Hamar egunean euskalakariak izan ginen guztiok egunero izan behar dugu euskalakari; hau da, euskararen alde egotetik gauzak euskaraz egitera pasatu behar dugu. Beraz, apirilaren 17an Korrika amaitu bazen ere, orduantxe hasi zen euskalakarion zeregina. Brouardek administrazioaren inplikazioaren beharra ere azpimarratu zuen: «Ez da norbanakoen ardura bakarrik erabilera indartzea; administrazioek ere beren erantzukizuna bermatu behar dute».

Saioaren amaierara iritsi gara; hurrengoan, Korrika ez dagoen urteetarako Arabako Errioxan zer okurritu zitzaizen kontatuko dizuet. Jakina da Korrika bi urtez behin egiten dela, baina zer egin Korrikarik ez denean? Istoria horren inguruan xehetasun gehiagorik jakin nahi baduzue, ez galdu hurrengo atala. Bitartean, beti bezala, txintxoak izan. Agur, eta ondo izan!